

[Ivar Hansen]

føjet nogle skattemæssige regler, der tillader erhvervet at foretage en konjunkturudligning. Det er en sag, vi lægger vægt på, og derfor håber vi, det er en sag, som folketinget kommer til at drøfte i denne sammenhæng.

Vi mener i øvrigt, at der er grund til at forvente nogle resultater af de forhandlinger, der for øjeblikket føres i et udvalg angående de skattemæssige generationsproblemer for landbrugets vedkommende. Vi mener i det hele taget, at der er grund til at overveje, hvordan folketinget kan fjerne eller mindske de omkostninger, der ligger på landbrugserhvervet i henseende til generationsskiftet.

Vi mener i øvrigt også, at vi som led i en skattereform bør drøfte forholdet mellem beskatningen af de selskabsejede virksomheder og beskatningen af de enkeltmandsejede virksomheder, herunder også landbrug, som vi i øvrigt mener beskattes for hårdt forholdsmæssigt efter de nugældende regler.

Om den fremtidige finansiering skal jeg blot sige – og det vil jo nok blive en væsentlig del af debatten i dag – at der selvfølgelig er en række fremtidige finansieringsproblemer i landbruget, men at meget afhænger af, i hvilken grad regeringen får lov til at fortsætte sin økonomiske linje af betydning for renteutviklingen og andre omkostninger. Vi er altså helt opmærksomme på, at der fortsat utvivlsomt vil være en række finansieringsproblemer for landbrugets vedkommende.

Venstre er parat til at deltage i en fordomsfri drøftelse af, hvordan vi bedst muligt løser landbrugets fremtidige finansieringsproblemer, men jeg vil i den forbindelse understrege, som ministeren også gør, og som vi har gjort ved tidligere debatter i folketinget om landbrugets problemer, at vi af mange grunde ikke har nogen særlig tiltro til, at indekslåneordningen er en hensigtsmæssig metode eller et hensigtsmæssigt lånegrundlag for landbruget.

Ministeren omtaler i sin redegørelse behovet for en produktudvikling og en effektivitetsforbedring i landbruget, og det understreges, at vi er kommet lidt bagefter i forholdet til vores konkurrenter i EF-landene. Vi må nok også se i øjnene, at der i de kommende år bliver et behov for at afsætte en større del af landbrugsproduktionen som højt specialiserede produkter inden for EF af hensyn til og i forlængelse af, at eksporten til tredjelændene jo i høj grad belaster EFs landbrugs-

budget, og derfor finder jeg, at der er grund til at understrege behovet for, at forskningen og forsøgene inden for landbruget i de kommende år styrkes.

Jeg mener også, vi bør overveje, i hvor høj grad der er behov – og det tror jeg der er – for en forbedret uddannelse inden for landbruget; det gælder både unge landmænd og efteruddannelse.

En del af landbrugsministerens redegørelse drejer sig om den strukturudvikling, der er i gang, og man kan i og for sig godt sige, at den er faretruende. En stor del af landmændene har en meget høj gennemsnitsalder, omkring 60 år, og der er ikke nogen særlig stor tilgang til landbrugserhvervet i forhold til den meget store afgang. Vi er også i den situation, at et meget stort antal landbrug i realiteten ikke længere drives på egentligt landbrugsmæssigt grundlag. I den forbindelse mener vi, der er grund til at overveje, på hvilken måde vi i folketinget kan gennemføre politiske tiltag, der forhindrer, at udviklingen på det strukturmæssige område helt løber løbsk, herunder, på hvilken måde vi kan lempe de restriktive erhvervelseskrav.

Vi mener, der kan være grund til overveje, på hvilken måde der er behov for øget støtte til at løse arronderingsproblemerne i landbruget. Der skal være plads til alle brugsstørrelser. Jeg mener, det er meget væsentligt at lægge vægt på. Det er også væsentligt at lægge vægt på, at hele strukturudviklingen i landbruget også hænger sammen med udviklingen i de lokale samfund. Derfor mener jeg, at der her er en opgave i henseende til landbrugserhvervet, som vi bliver nødt til at drøfte meget nøje.

Jeg vil gerne til sidst i denne omgang referere en udtalelse, De danske Landboforeninger er kommet med om målet for strukturpolitikken. Heri summerer man op, at landbrugserhvervet fremtidig skal være indrettet sådan strukturmæssigt, at det er landmændene selv, der ejer og driver deres virksomheder, at der skal være plads for forskellige størrelser, at det skal være virksomheder, hvor familien selv yder en væsentlig del af arbejdsindsatsen, og at det er denne bedriftsform, der bedst kombinerer dynamik, konkurrenceevne, livskvalitet, miljøbevidsthed og produktionsmetoder.

Jeg mener i og for sig, at det er en konklusion, som burde kunne vinde flertal her i fol-